

Lasītājs jautā

Finanšu pārskati

(Turpinājums no 11. lpp.)

dievnama sliktāki, nekā tajā ienākuši. Vai var iedomāties ko briesmīgāku? Svētība tiem kļuvusi par nesvētību, un zāles – par indi! Bet iemesls ir tas, ka viņi šajās svētajās lietās bijuši kopā bez vienprātības būtiskajos ticības jautājumos, – tie sašķēlušies viens pret otru, ticēdami un mācīdami katrs kaut ko citu.

Mūsdienu cilvēks šeit varētu iesaukties: "Kas tad šeit būtu nosodāms? Vai tad katram nevarētu būt savi atšķirīgi personiskie uzskati par ticības jautājumiem? Nevienam taču nav monopola uz patiesību!" Taču apustulis uz šo lietu skatās daudz dziļāk, bez sakara ar mūsdienu individuālismu un indivīda tiesībām uz savu viedokli. Viņš skata to kā dievišķās un dzīvdarošās patiesības jautājumu, kas dota draudzei caur Vārdu. Tāpēc viņš baznīcu sauc par dzīvā Dieva draudzi, patiesības balstu un pamatu (1. Tim. 3:16).

Protams, nevienam cilvēkam nav monopola uz patiesību, bet kristīgai draudzei dota vienreizēja iespēja atzīt patiesību un tai piederēt. Kristietis nav skeptiķis, kas līdzīgi Poncijam Pilātam vaicā: "Kas ir patiesība? Vai gan tāda ir?" Jo viņam dots Kristus apsolījums: "Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsīt patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus." (Jņ. 8:31–32)

Ja cilvēki, nolikdami malā savas pašu domas un viedokļus, seko šim Kristus aicinājumam, t.i., paliek Kristus vārdos, tad viņi pieredz arī Kristus dotā apsolījuma piepildījumu. Tie, kas sekojuši Kristus aicinājumam, viens pret otru nešķēļas. Tas nozīmē, ka apustuļa vēstulē pieminētā šķelšanās Korintas draudzē notikusi tāpēc, ka tajā dievišķā patiesība bijusi sajaukta ar meliem un maldiem, ko sludinājuši tie, kas Kristus aicinājumam nav sekojuši, bet paturējuši savas domas un viedokļus. Apustulis māca, ka meli un maldi, kas sajaukti ar patiesību, vienmēr iznīcina un saindē patiesību. Tāpēc patiesību vienmēr ir jātur nost no meliem un maldiem un jāsarģā. Tas ir tāpat kā, salejot kopā spaini tīra un spaini netīra ūdens, mēs iegūstam divus spaiņus netīra ūdens vai, salejot kopā zāles un indi, iegūstam indi.

Tāpēc tie, kas saņēmuši Svēto Vakarēdienu citas konfesijas draudzē, parāda ar to savu neizpratni par cienīgu Sakramenta saņemšanu un garīgā sarunā ar mācītāju ir pamācāmi un no maldiem atgriežami, lai varētu sagatavoties cienīgai Sakramenta saņemšanai.

Tā mēs esam apskatījuši plašu jautājumu loku, kas saistīts ar mūsu draudzes kārtības noteikumiem. Svarīgi būtu atcerēties, ka tie nav domāti, lai kādam liegtu ko labu un vērtīgu, bet gan – lai šo labo un vērtīgo cienīgi un par svētību saņemtu. Tomēr saruna par šo tēmu, ja Dievs vēlē, vēl turpināsies, jo BDA redakcija jau ir saņēmusi vēstuli no kādas mūsu avīzes lasītājas ar vairākiem jautājumiem šīs rakstu sērijas sakarā.

Par 2009. gada maiju	
Atlikums uz 1. maiju	24 694,76
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	1 140,28
Ziedojumi draudzes nod.	60,00
Ziedojumi diakonijai	248,17
Swedbankas %	5,18
Par īri no N. Klēfelda	20,54
KOPĀ	1 624,17
IZDEVUMI	
Saimnieciskie	89,12
Algas	1 050,81
Ienākumu nod.	222,47
Sociālais nod.	453,52
Tālrūnis	9,35
Elektrība	67,23
Swedbankas pakalpojumi	4,10
Apsardze	30,25
DIAKONIJA	
Zāles	10,87
Kopā	1 998,07
Atlikums uz 1. jūniju	24 320,86
Par 2009. gada jūniju	
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	991,30
Ziedojumi draudzes nod.	105,00
Ziedojumi diakonijai	109,13
Swedbankas %	4,80
Par īri no N. Klēfelda	10,27
KOPĀ	1 220,50
IZDEVUMI	
Saimnieciskie	55,20
Algas	1050,81
Ienākumu nod.	222,47
Sociālais nod.	453,52
Avans diakonijas darbam	40,00
Tālrūnis	10,82
Elektrība	915,78
Swedbankas pakalpojumi	9,30
Apsargs	20,00
DIAKONIJA	
Pabalsts	20,00
Citi	24,00
KOPĀ	2 832,15
Atlikums uz 1. jūliju	22 709,21
SIA "Bikeru namturis" pārskats par aprīli-septembri	
Atlikums uz 1. aprīli	90 338,91
Ienākumi	
Banku pakalpojumi	1 120,84
Izdevumi	
Iedz. ienākuma nodoklis	626,90
Sociālais nodoklis	851,62
Peļņas nodoklis 2008. gadu	15089
Logi	11 528,57
Sienas	539,07
Pārsegums	33 158,47
Ērģeles	2 390,00
Projektēšana: elektroinstalācijas remonts,	
topogrāfija, krāsu pase	1 386,96
Darbinieku algas	1 303,71
Alga par pārseguma prejektēšanu	500,00
Alga par sienu remontu	500,00
Celtniecības materiālu sagatavošana	
šķūņa celtniecībai	281,20
Trimmeris	304,28
Sētas remonts	203,52
Minerālmēsli un kūdra	299,88
Grāmatvedība	677,60
Datora iegāde	510,00
Atlikums uz 1. oktobri	21 308,97

Par 2009. gada jūliju	
Atlikums uz 1. jūliju	24 320,86
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	1 317,19
Ziedojumi draudzes nod.	175,00
Ziedojumi diakonijai	112,26
Mērķa ziedojums valsts nodevas nomaksai par zemes nomas līguma noslēgšanu	1 100,00
Mērķa ziedojums draudzes nama remontam	50,00
Swedbankas %	4,69
Par īri no N. Klēfelda	20,54
Draudzes nometne	163,00
KOPĀ	2 942,68
IZDEVUMI	
Saimnieciskie	23,35
Algas	1 050,81
Ienākumu nod.	222,47
Sociālais nod.	453,52
Tālrūnis	10,58
Elektrība	50,78
Swedbankas pakalpojumi	9,90
LMF par grāmatām	105,30
Latvijas Bībeles biedrība	193,35
Apsargs	30,25
Valsts nodeva par zemes nomas līgumu	1 133,63
DIAKONIJA	
Zāles	7,83
Pabalsts	50,00
Citi	30,00
KOPĀ	3 371,77
Atlikums uz 1. augustu	22 280, 12
Par 2009. gada augustu	
IENĀKUMI	
Ziedojumi no kolektēm	2 007,19
Ziedojumi draudzes nod.	55,00
Mērķa ziedojums (altārim)	100,00
Ziedojumi par grāmatām	170,00
Ziedojumi diakonijai	216,87
Iemaksas par draudzes nometni	775,05
Swedbankas %	4,56
KOPĀ	3 328,67
IZDEVUMI	
Saimnieciskie	6,00
Algas	1 023,71
Ienākumu nodoklis	247,23
Sociālais nodoklis	462,14
Avanss diakonijai	40,00
Tālrūnis	9,66
Elektrība	39,52
Swedbankas pakalpojumi	11,50
LMF par grāmatām	63,36
Latvijas Bībeles biedrībai	132,99
Par apsardzi	30,25
Draudzes nometnei	1 076,65
DIAKONIJA	
Pabalsti	55,00
KOPĀ	3 198,01
Atlikums uz 1. septembri	22 410,78

BIKERU DRAUDZES AVĪZE
 Redakcija:
 Bīkernieku 146, Rīga, LV-1079
 e-pasts: bikeru.avize@e-apollo.lv
 (C) Bikeru evaņģēliski luteriskā draudze

Rakstiet un jautājiet!

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 3 (35)

2009. gada oktobris

Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds (Lk. 12:34)

Aleksandrs Bite

Šie mūsu Kunga Jēzus vārdi ir aicinājums ticīgajiem no visas sirds piekerties Dievam, savam Radītājam. Jēzus tos saka, mācot pareizu attieksmi pret pasauli un mantu Pirmā baušļa gaismā. Viņš iesāk savu runu ar aicinājumu atmet zūdīšanos par mantu un dieniško iztiku un likt savu palāvību vienīgi uz Dievu, kas ir dzīvības un visu, arī materiālo, labumu avots. Dievs zina, ko, cik un kā mums vajag dzīvības uzturēšanai. "Tāpēc," saka Jēzus, "neraizējieties arī jūs par to, ko ēdīsīt un ko dzersīt, un neuztraucieties, jo visu to meklē pasaules tautas. Jūsu Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs. Dzenieties vairāk pēc Dieva valstības, tad jums šīs lietas tiks piemestas." (Lk. 12:29–31)

Jēzus šajos vārdos pretnostata savus mācekļus visai pārējai pasaulei. Taču tā nav tikai kāda attieksme vai ārēja uzvedība, uz ko Jēzus aicina un kas Viņa mācekļus atšķir no pārējā lielā pasaules pulka. Visupirms tā ir piederība, kas Viņa mācekļus nošķir no pārējiem. Jēzus sauc neticīgos par *pasaules tautām*, jo šie ļaudis pieder pasaulei un tās "dievam", t.i., velnam (sk. 2. Kor. 4:4; Jņ. 14:30), bet savus sekotājus – par Debestēva bērniem, kam novēlēta mūžīga dievišķas godības pilna valstība: "Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt Valstību!" (Lk. 12:32)

Sekodami Jēzum, mācekļi nu piederēja Dievam, un tas izraisīja nopietnas pārmaiņas visā viņu dzīvē. Zebedeja dēliem – Jēkabam un Jānim – kopā ar tēvu piederēja visai sekmīgs zvejniecības uzņēmums (Mk. 1:20), kas, iespējams, piegādāja zivis Jeruzālemes aristokrātu namiem (atcerēsimies to, ka Jānis bija pazīstams ar augsto priesteri un viņa nama ļaudīm – "Šis māceklis augstajam priesterim bija pazīstams.." utt. [Jņ. 18:15]) Arī Jonas dēliem – Pēterim un Andrejam – bija savs zvejniecības uzņēmums, kas, visdrīzāk bija saistīts ar Zabedeja un viņa dēlu uzņēmumu (iespējams, šajā zvejniecības artelī bija iesaistīti arī citi Jēzus mācekļi – Toms, Nātanaēls u.c., Jņ. 20:2). Arī Matejam bija stabila un, domājams, diezgan ienesīga muitnieka vieta Kapernaumā. Tomēr mācekļi, sekodami Jēzum, to visu atstāja, jo šīs lietas bija kļuvušas par nieku tā priekšā,

ko tie bija apjautuši Jēzū. Pēteris to vārdos izteica šādi: "Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais." (Jņ. 6:68–69)

Taču arī mācekļu sirdīs brīžiem iezagās tīri cilvēciskas izbailes, jo dzīvot šajā pasaulē vienīgi no Dieva žēlastības un nezūdīties par ēdienu, dzērienu un drēbēm ir apmēram tas pats, kas staigāt pa ūdens virsu: tiklīdz zaudē ticību un drosmi, tūdaļ grimsti dzelmē. Tāpēc Jēzus viņus uzmundrina un stiprina ar pamudinājumiem un brīnišķīgiem apsolījumiem, un cerību, kas attiecas gan uz šo dzīvi, gan uz nākamo.

Mācekļi bija atstājuši redzamo mantu un tās vietā ticībā ieguvuši neredzamo – Debesu mantojumu, par kuru apustulis Pēteris sava mūža noslēgumā raksta: "Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzeminājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā. Tad jūs liksmosities; tagad, ja tas ir vajadzīgs, drusku noskumdināti dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts,

kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies."

Jēzus māca: "Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds." Viņš runā par sirdi jeb sirds pieķeršanos. Šis vārds pilnā mērā piepildījās Viņa pirmajos mācekļos – tie dzīvoja ar sirdi Debesīs. Kristū, kurš valda pie Tēva labās rokas, bija viņu manta un viņu sirds; un tur, kur bija viņu sirds jeb pieķeršanās, tur tie, savas zemes dzīves gaitas beiguši, augstā priekā mīt šodien un mūžīgi. Jo "pasaule iznīkst un viņas kārība, bet, kas dara Dieva prātu, paliek mūžīgi" (1. Jņ. 2:17).

Tā tam jānotiek arī ar mums. Ja negribam iet bojā ar šo pasauli un tās viltus mantu, tad arī mūsu mantai un mūsu sirdij jābūt debesīs. Tas notiek tad, kad mēs visu savu dzīvi caur ticību virzām uz Kristus sagatavotajiem Debesu mājokļiem (Jņ. 14:2–3), kad Jēzus kļūst par mūsu dzīves centru, kā apustulis to saka: "Dzīvot man ir – Kristus, un mirt – ieguvums". (Fil. 1:21)

Šāda ticība darbojas mīlestībā (Gal. 5:6) un spēj iznīcīgās zemes lietas un labumus pārvērst Debesu mantībā. Tas notiek tad, kad ticīgais cilvēks ar savu darbu un mantu kalpo Dievam, uzturēdam Dieva valstības mūžīgās lietas šajā zūdošajā pasaulē, un sava tuvākā labumam. Pasaules ļaudis rīkojas pavisam pretēji – tie "lej ūdeni caurā muca", kalpodami Mamonam un ieguldīdami savu mantu un darbu šīs pasaules zūdošajās viltus lietās, kalpina savu tuvāko savām iegribām un savam labumam. Tādējādi viņu manta un viņu sirds paliek šajā bojā ejai paredzētajā pasaulē, un, ja viņi nemainīsies, tad nonāks turpat, kur nonāks viņu manta, kurai tie ar visu sirdi pieķērušies. Dievs

Savus ļaudis arī šodien vada cauri dažādiem laikiem, taču vada uz vienu – uz debesu mājokļiem kopā ar Savu dēlu Jēzu, no kura plūst visi labumi. Viņam – savam Kungam un vienīgajai mantai – pieķeras mūsu sirds, arvien vairāk atraisīdamās no šīs pasaules viltus labumiem, līdz sasniedz to ticības un patiesības atziņas briedumu, par kuru runā Dieva vīrs Asafs savā brīnišķīgajā psalmā: "Bet pie Tevis es palieku vienmēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemi godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!" (Ps. 73:23–26) Āmen.

31. maijā iesvētīti **Elīna Buivite, Kārlis Buivits, Undīne Šūba** un **Māra Madara Lūse**.

7. jūnijā kristīta un iesvētīta **Laura Rozenbaha**.

14. jūnijā kristīta **Anna Grunde**.

28. jūnijā kristīta un iesvētīta **Sandra Dumbrovska**, kā arī iesvētīts **Guntars Svilpe**.

12. jūlijā kristīta **Alise Stacēviča**.

19. jūlijā kristīta **Estere Lēnerte** un **Elīna Veckalne**; iesvētīti **Elīna Veckalne, Margērs Dimants, Dace Strīķe** un **Arnis Lēnerts**.

15. augustā kristīta **Emīlija Tjuntjunnika**.

23. augustā iesvētīta **Ināra Mača** un **Sandra Gecēviča**; kristīti **Monta Gecēviča** un **Aivars Gecēvičs**.

27. septembrī tika kristīti **Irita Romeiko, Katrīna Kalēja, Sabīne Kalēja** un **Kristiāns Lazdāns**.

Padomes ziņas

Biķeru draudzes padome turpina informēt par svarīgākajiem apspriestajiem jautājumiem.

Svarīgākie jautājumi un lēmumi vasaras periodā, mūsaprāt, ir šie:

2009. gada 3. jūnijā

– apspriesta baznīcas remonta darbu gaita;

– nolemts neveikt baznīcas griestu dekorēšanu.

2009. gada 1. jūlijā

– tiek spriests par nepieciešamo palīdzību draudzes nometnes organizēšanai;

– padomes locekļi noklausās ziņojumu par baznīcas remonta gaitu;

– padome tiek informēta par draudzes un SIA "Biķeru namturis" finansiālo stāvokli.

2009. gada 5. augustā

– nolemts pašu spēkiem sakopt īpašuma Biķernieku ielā 121 apkārtni;

– pieņemts lēmums novietot mērķziedošanu lādītī Bībeles jaunā tulkojuma izdošanai;

– uzticēt diakonijai apzināt draudzes locekļus, kas palikuši bez darba un iztikas līdzekļiem;

– nolemts veidot Biķeru draudzes mājas lapu;

– pieņemts lēmums daļu draudzes naudas līdzekļu izvietot depozītā eiro valūtā.

*Ar cieņu un padomes vārdā –
Aigars Lūsis*

Šā gada 5. jūnijā tika salaulāti **Ivars Nolle** un **Elīna Bulāne**.

1. augustā tika salaulāti **Guntars Svilpe** un **Sandra Dumbrovska**.

19. septembrī tika salaulāti **Arnis Lēnerts** un **Dace Strīķe**.

Jauniegvums

Ilgus gadus mūsu uzmanību Biķeru dievnama griestiem piesaistīja tukšs plafons, kas atgādināja par to, ka reiz šajā vietā atradies otrs – mazākais dievnama kroņlukturis. Mazākais kroņlukturis pazuda no mūsu dievnama griestiem ap 1973. gadu, kad dievkalpojumi nenotika un dievnams tika izlaupīts un demolēts. Vēlāk klīda dažādi nostāsti par to, ka nozagtais kroņlukturis greznojot kāda dzīvokļa griestus. Drīz pēc

Jēzus Kristus saka: "Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieciēt Manā mīlestībā! Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā. To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks būtu pilnīgs." (Jņ.15:9–11)

draudzes atjaunošanās pie mācītāja bija pat ieradies lustras jaunais īpašnieks (kas pašrocīgi to bija no baznīcas aiznesis) un solījās nākamsvētdien to atnest un atdot atpakaļ draudzei, taču laikiem bija pie tās pārāk pieradis un nespēja no tās šķirties.

Pirms dažiem gadiem radās doma izgatavot jaunu lustru, kas tiktu veidota, par paraugu ņemot elementus no lielā kroņluktura. Ilgāku laiku dažādas neveiksmes "vajāja" šī nodoma īstenošanu. Beidzot tika atrasti īstie meistari, kas bija spējīgi darbu novest līdz galam. Jaunais kroņlukturis tika pabeigts metālizstrādājumu izgatavošanas un restaurācijas darbnīcā *Fēniks-KO* un šā gada 24. augustā ir uzstādīts savā vietā pie jaunajiem dievnama griestiem.

Vēl tikai jāpiebilst, ka šis jaunais un krāšņais kroņlukturis ir mūsu brāļa Armanda Kalniņa dāvinājums draudzei. Lai Dievs svētī!

Nometne pie Usmas ezera

Draudzes nometne šogad no 28. jūlija līdz 1. augustam notika Usmā. Šogad tajā piedalījās mazāk cilvēku nekā iepriekšējos gados – dažas dienas bijām tikai 20 pieaugušie un 15 bērni, dažas – nedaudz vairāk, apmēram 40 cilvēku.

Divreiz dienā notika Bībeles stundas – turpinājām runāt par baušļiem. Iepriekšējā nometnē Apšuciemā pārrunājām 1.–4. bausli, šogad tikām līdz 7. bauslim.

Bībeles stundu laikā arī bērniem notika nodarbības. Rīta nodarbības vadīja svētdiena skolas skolotāji, bet pēcpusdienu Bībeles stundu laikā bērnus piešķatīja un nodarbināja kādi no vecākiem. Brīvajā laikā visi steidzās baudīt ūdens un peldēšanās priekus.

Rīta un vakara svētbriži notika nelielajā Usmas baznīcā, kas atrodas dažu minūšu gājienā no Usmas kristīgās tautskolas, kurā bijām apmetušies. Dažos svētbrižos klāt bija arī Usmas draudzes mācītājs Uģis Brūklene ar ģimeni, kā arī Pāvila draudzes jaunieši, kuri dažas dienas uzturējās Usmas kristīgajā tautas skolā.

Naudas taupīšanas nolūkā šogad neīrējām autobusu, bet braucām ar

privātajām automašīnām. Katrs autobraucējs laipni ņēma līdzī kādu no tiem, kam sava auto nav, – tā visi ērti nokļuvām gan nometnē, gan arī atpakaļ mājās.

liesmu varas." (Jes 47:13–14) Tas, ko pravietis rakstīja, pilnā mērā piepildījās. Bābeles pilsēta tika iekarota tik negaidīti un pēkšņi, ka neviens pilsētas sargs nepaguva sacelt trauksmi un neviens pareģis vai astrologs nespēja brīdināt tās iedzīvotājus.

Zvaigznes un planētas nenosaka un arī neatklāj pasaules, tautu, valstu un atsevišķu cilvēku likteņus; šos likteņus nosaka un atklāj vienīgi Dievs. Turklāt mums arī nav tik svarīgi zināt, kas ar mums notiks šajā dzīvē, bet daudz svarīgāk ir zināt, kādiem mums visos dzīves ceļos un notikumos pašiem jābūt un uz ko saskaņā ar Dieva vārdu jātic un jācer. Bet aizraušanās ar astroloģijas māņiem (horoskopiem, zodiaka zīmēm u.c.) ir bīstama maldu mācība, kas var sasaitīt ar tumsas garu pasauli.

Kā jau tika minēts, daudzi jautājumi, kas saistīti ar okultisma tēmu, ir ļoti neskaidri un grūti izprotami. Tāpat var mulsināt tas apstākļi, ka nevis kādi neizglītoti "kaktu dakteri" vai šarlatāni, bet sertificēti ārsti un pat medicīnas zinātņu doktori aizraujas ar dažādiem okultiem austrumu medicīnas veidiem vai tā saukto *primitīvo tautu šamanismu*. *Reiki, cigun, akupunktūra* un daudzas citas okultas netradicionālās medicīnas metodes šodien tiek plaši piedāvātas un izmantotas. Nepietiktu vietas un laika tās visas šī raksta ietvaros apskatīt. Ārpus šī raksta ietvariem paliek arī daudzos zīlēšanas paveidus apskats – arī svārsta, rīkstītes vai kāršu izmantošana ir saistīta ar okultiem spēkiem.

Pret visām šīm lietām jāizturas ļoti nopietni; vienmēr jāapzinās, ka pat nejausa saskare ar okultām darbībām var cilvēku vest projām no ticības, maldos, un saistīt ar ļauno garu pasauli. Tāpēc – saskaņā ar mūsu draudzes noteikumiem – draudzes locekļi, kas apzināti vai neapzināti bijuši saskarē ar šīm lietām, tiek aicināti uz sarunu ar draudzes mācītāju, lai varētu tikt skaidrībā par šīm lietām un grēksūdzē atrasties no iespējamām garīgām okultām saistībām; tas ir svarīgi un nepieciešami garīgās profilakses un dvēseles higiēnai.

Šo tēmu noslēdzot, varētu vēl tikai piebilst, ka visos tajos gadījumos, kad nav īstas skaidrības par to, vai kāda lieta vai medicīniska darbība ir vai nav saistīta ar okulto pasauli, labāk rīkoties tāpat kā sēņojot: nepazīstamās sēnes atstāj mežā, bet grozā lasa, nes mājās un ēd tikai pazīstamās. Jo labāk ir deviņdesmit deviņas labas un ēdamas atstāt mežā, nekā vienu indīgu apēst.

Priekšpēdējā sadaļa mūsu draudzes noteikumos skar kādu ļoti svarīgu garīgas disciplīnas jautājumu: bez savlaicīgas iepriekšējas sarunas ar draudzes mācītāju pie sakramentiem netiek pielaisti tie, kas **lieguši saviem bērniem savlaicīgu**

Kristību.

Evanģēlijā mēs lasām par kādu notikumu, kas atklāj mums kādu nopietnu nesaprašanos, pat konfliktu starp Jēzu un Viņa mācekļiem: *"..tie atnesa bērniņus pie Jēzus, lai Viņš tos aizskartu. Bet mācekļi tos aprāja. Bet Jēzus, to redzēdams, apskaitās un tiem sacīja: "Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība. Patiesi Es jums saku: kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā."* (Mk. 10:13–15) – Tie nav vārdi, kas sacīti tikai tā laika ļaudīm. Arī šodien Pestītājs sauc bērniņus pie Sevis, tikai šodien mēs tos nesam pie Viņa Svētajā Kristībā.

Kristības sakramentam ir ļoti liels un brīnišķīgs apsolījums: *"Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts."* (Mk. 16:16) Mūsu ticības tēvi labi saprata Kristības nozīmi. Augsburgas ticības apliecības IX artikulā mēs lasām: *"Par Kristību tiek mācīts, ka tā ir nepieciešama pestīšanai, jo Kristībā tiek dāvāta Dieva zēlastība. Bērni ir jākrīsta, lai tie, Kristībā Dievam novēlēti, taptu uzņemti Dieva zēlastībā. Tiek nosodīti anabaptisti, kas noraida bērnu kristīšanu un apgalvo, ka bērni tiek glābti bez Kristības."*

Šajā rakstā neapskatīsim detalizēti jautājumu par bērnu kristīšanu vispār, jo mūsu draudzes noteikumi attiecas uz luterisko draudžu locekļiem, kam bez ierunāms jāpieņem vispārzināmā mūsu baznīcas mācība šajā jautājumā. Pievērsīsimies tikai tiem savādajiem gadījumiem, kad luterisko draudžu locekļi ilgu laiku – dažkārt pat vairākus gadus – dažādu iemeslu dēļ nekristī savus bērnus.

Domājams, ka viena daļa pēc bērniņa piedzimšanas vienkārši iegrimst ikdienas rūpēs un bez īpaša nolūka novilcina un atliek bērniņa kristību no nedēļas uz nedēļu, no mēneša uz mēnesi. Tā, protams, ir nepieļaujama bezatbildība un nolaidība, jo runa taču nav par kādu sadzīvisku lietu – viesību rīkošanu vai siltāka laika iestāšanos –, bet par bērna pestīšanu un mūžīgu dzīvību. Šādas vecākus būtu nopietni jābrīdina un jā mudina nopietni ņemt vērā savus kristīgo vecāku pienākumus, – uz to vērsts arī šis mūsu draudzes noteikumu punkts.

Tomēr nereti sastopama daudz dziļāka neizpratne par Kristību un ar to saistītajām garīgajām lietām. Reizēm pat no kādiem draudzes locekļiem gadās dzirdēt apmēram šādu runu, kas parasti raksturīga neticīgajiem: *"Kad bērns izaugs, viņš pats varēs izvēlēties, vai viņš grib pieņemt ticību vai ne. Es viņam negribu neko uzspiest."* Šie cilvēki neņem vērā pestīšanas jautājumus, droši vien pat sirdī negodina tos, – tādus nevar saukt par kristiešiem. Šādi ļaudis, iespējams, uzskata, ka kristīgā ticība ir kas līdzīgs filozofijai vai politiskai ideoloģijai, ko cilvēks vienkārši pieņem ar savu cilvēcisko prātu. Viņi neuzskata ticību par dzīvības vai nāves jautājumu.

Pasaulīgās lietās viņi gan nekad

neiedomātos neko līdzīgu sacīt vai darīt. Viņi taču nepiedāvātu saviem mazajiem bērniņiem izvēli lietās, kas attiecas uz viņu fizisko dzīvību un veselību. Viņi nepiedāvātu zīdainim mātes krūts vai piena maisījuma vietā kokakolu vai košļājamo gumiju, nepiedāvātu mazam bērnam ziemas laikā izvēli doties ārā istabas drēbītēs vai rāpties ar kājām uz atvērta loga palodzes... Bet varbūt bērns tieši to gribētu izvēlēties? Nē, viņi taču saprot, ka šādi viņi savu bērnu pakļauj nāves briesmām, tāpēc nekādu izvēli viņam šajās lietās nedod, bet "uzspiež savu gribu" un dara tā, kā tas ir pareizi.

Turklāt, uzskatīdami, ka, nekristot savus bērnus un liedzot tiem kristīgu audzināšanu, viņi dod tiem izvēli garīgās lietās, šie ļaudis tieši šādu izvēli saviem bērniem liedz – pasauli un grēku tie savu bērnu priekšā patur (jo tas jau tāpat ir visapkārt), bet Dieva valstību un ticības svētumu tie saviem bērniem liedz. Tas ir velna sagrozīts prāts; no šādiem maldiem ir jāatgriežas caur nopietnu grēknožēlu un bikti. Bez tās šādi ļaudis pie Sakramenta nebūtu pielaizami.

Pēdējā tēma mūsu draudzes noteikumos arī skar garīgās disciplīnas jautājumu: bez savlaicīgas iepriekšējas sarunas ar draudzes mācītāju netiek pielaisti tie, kas **saņēmuši Svēto Vakarēdienu citas konfesijas baznīcā**. Šī tēma jau tika skarta mūsu draudzes noteikumu 1. daļā (sk. BDA Nr. 1, 2009.), kad tika runāts par to, kāpēc pie Svētā Vakarēdiena mūsu draudzē netiek pielaisti citu konfesiju pārstāvji.

Šeit būtu jāatceras, ka kristīgo konfesiju robežas vienmēr ir bijušas arī sakramenta kopības robežas. Tas nozīmē, ka sakramentu kopā saņem tikai tie, kas ir vienoti mācībā un ticībā, tāpat vienas konfesijas ticīgie. Kad nav ticības vienprātības, nav arī sakramentu kopības. Šis princips ir saglabāts visās tajās konfesijās, kur saglabāta Svētā Vakarēdiena būtība (t. i., tiek atzīts, ka Sakramentā tiek pasniegtas un ar muti saņemtas Kristus miesa un asinis). Gan luterāņi, gan pareizticīgie, gan Romas katoļi nepieļauj baznīcas noteikumos savu draudžu locekļiem Sakramenta saņemšanu citas konfesijas baznīcā un šādu saņemšanu sauc par *svētzādzību* jeb *svētuma zādzību*.

Ja nav vienprātības mācībā, tad arī kopīgs dievkalpojums un sakramenta saņemšana nāk cilvēkam nevis par labu, bet gan par ļaunu, kā to māca apustulis Pāvils: *"Bet, aizrādīdams uz vienu lietu, es jūs nevaru slavēt: jūs sanāksmes nenāk jums par labu, bet par ļaunu. Vispirms es dzīdu, ka jūs draudzes sanāksmēs notiekojot šķēļšanās."* (1. Kor. 11:17–18)

Iedziļināsimies apustuļa sacītajā. Kristieši sanāk kopā dievnāmā, lai klausītos sprediķi, saņemtu grēku piedošanu, baudītu Svēto Vakarēdienu, kopā lūgtu un slavētu Dievu, bet pēc visa tā viņi iznāk ārā no

(Turpinājums 12. lpp.)

Lasītājs jautā

(Turpinājums no 9. lpp.)

ko velns izmanto kā savus ieročus pret Kristus baznīcu.

Līdzīgi bija arī pieminētajā Rakstu vietā no Apustuļu darbu grāmatas. Atcerēsimies, ka apsēstā gaišredzīgā verdzene liecināja par apustuļiem: "Šie cilvēki ir visuaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu." Turklāt viņa to darīja daudz dienu. Vai tad viņas sacītais nebija patiesība? Kāpēc gan Pāvils viņu tik radikāli ar dusmām aplūsināja ("Bet Pāvils, saskaities un pagriezies atpakaļ, sacīja garam: "Jēzus Kristus Vārdā es tev pavēlu iziet no tās." Un tas izgāja tanī pašā brīdī.")? Pāvils ļoti labi saprata, ka šis verdzenes dotais "patiesības apliecinājums" ir tikai ļaunā gara viltība, ar ko tas mulsina cilvēkus. Nemācītie ļaudis taču sāku uzskatīt šādu gaišredzīgu un "ticīgu" verdzeni par īpašu Dieva vēstnesi, pieķertos tai, un tad velns vēlāk varētu to izmantot tā, lai šī viltus mācītāja cilvēkus pakāpeniski vestu projām no Dieva un noskaņotu pret apustuļiem un viņu mācību. Ne jau velti kāds velnišķīgs sakāmvārds vēstī: "Ja nevari pretinieku uzvarēt, tad sadarbojies ar to!" (Jo gan jau pienāks laiks, kad būsi tādu uzticību ieguvīš, ka varēsi arī šo savu pretinieku uzvarēt.)

Līdzīgi tumsas gari darbojas arī šodien. Atceros gadījumu, kad mūsu baznīcas seminārā (Lutera Akadēmijā) reiz pat iestājās kāds puisis, kurš atzinās, ka viņu mācīties par luterāņu mācītāju uzstājīgi mudinājusi un sūtījusi kāda Latvijā ļoti populāra katoļticīga "brīnumdaktere" no Zemgales, kas esot viņu izārstējusi no dažādām smagām slimībām. Viņš tika uzņemts mācīties ar cerību, ka, dzirdēdams šķīstu evaņģēlija mācību un būdams patiesu kristiešu vidē, viņš mainīsies. Taču nabaga apmātais bija tāda tumsas varā, ka pat fiziski nespēja uzklaustīt patiesības vārdu, kur nu vēl mācīties.

Īpašai bīstamībai ir pakļautas tās draudzes, kurās trūkst šķīsta evaņģēlija pasludinājuma un patiesas garīgas izpratnes, kur ticība un atziņa ir aptumšotas. Šādās draudzēs nereti var atrast arī okultās nodarbēs iesaistītos – ekstrasesus, astrologus, dziedniekus utt., kas mulsina nemācītos ļaudis un izplata velnišķīgas maldu mācības, kas grauj patiesu ticību, dvēseli un miesu.

Sevišķi labvēlīga vide šādiem ļaudīm ir konfesijas un draudzes, kurās tiek mācīta attaisnošana ar bauslības darbiem un kur tādēļ ieviesušās dažādas mānticības (svēto piesaukšana, "svētā ūdens", svētbilžu un sveču reliģija, darbošanās ar "svētajām" ziedēm, krītu un citiem tamlīdzīgiem māņiem). Okultas izdarības ir mazāk sastopamas pie evaņģēliskajiem, bet vairāk pie Romas katoļiem un Austrumu pareizticīgajiem, jo tur šīs mānticības fons ir lielāks un vide ļaunā gara darbībai labvēlīgāka. Šķīstu evaņģēlija

pasludinājumu okulto darbību praktizētāji nevar ilgstoši izturēt – tie bēg no tā.

Visai bieži notiek tā, ka ļauno garu ietekmē nonāk ne vien tie, kas darbojas ar okultām zintīm, bet arī tie, kas izmanto viņu palīdzību. Reiz kāda māte atnāca uz draudzi, lai lūgtu pēc palīdzības savam bērniņam. Viņas divgadīgais bērniņš jau ilgāku laiku vakaros bija nemierīgs un naktīs slukti gulēja. Brīžiem viņš it kā skatījās uz kaut ko citiem neredzamu un bailēs brēca. Kādas divas reizes māte esot pati savām acīm redzējusi, ka gultiņā pie brēcošā bērna ievēlies kaut kas tumšs – "Kā tāds tumšs punduris," viņa stāstīja. Vaicāju mātei, vai viņa nav kādreiz vērsusies pie ekstrasesiem vai dziedniekiem. Tad viņa atcerējās, ka apmēram pirms pusgada viņas pašas māte sāpošas rokas vai kājas dēļ braukusi pie kāda dziednieka vai ekstrasesa un paņēmusi līdzi arī mazo bērniņu, jo tam tobrīd sāpējis vēderiņš. Vēdera sāpes tiešām esot pārgājušas, bet apmēram kopš tā paša laika ar bērniņu sākušās nesaprotamas lietas.

Visu to kopā saņemot, mēs varam saprast, cik bīstamas ir okultās nodarbes – gan tiem, kas tās piekopj, gan tiem, kas pie šādiem "speciālistiem" vērsās, jo šādi tie saistās ar ļauno garu pasauli, tāpēc mūsu draudzes noteikumos ir rakstīts, ka bez iepriekšējas sarunas ar mācītāju pie sakramentiem netiek pielaisti "tie, kas.. **nodarbojušies ar zīlēšanu, astroloģiju, buršanu, spiritismu vai cita veida okultismu, nodevušies maldu mācībām, vērsušies pie zīlniekiem, burvjiem, astrologiem, vārdotājiem, ekstrasesiem, bijuši saistībā ar Austrumu medicīnu.**" Okultās, Dievam pretnieciskās saistības un atkarības ir ļoti svarīgi "nolikt" grēksūdzē pie Kristus kājām un no tām atteikties, saņemot izlīgumu ar Dievu.

Jāatzīst gan, ka reizēm ir visai grūti izšķirt, vai kāda darbība būtu saucama par okultu vai ne. Daudzas senas maldu mācības un okultas zintis šodien ir ieguvušas tādu kā zinātniskuma aizsegu. Pat seno austrumu negantību – astroloģiju – šodien daži uzskata par zinātniski pamatotu.

Pirmajā brīdī viņu argumentācija var šķist arī loģiska – debesu ķermeņi taču varētu atstāt kādu ietekmi uz cilvēka dzīvi. Taču ir svarīgi atcerēties, ka astroloģijas speciālisti nerunā un nemāca par kādu debesu ķermeņu fizisku ietekmi uz cilvēku (līdzīgi tam, kā Mēness ietekmē paisumu un bēgumu pasaules okeānā), bet gan par tādu ietekmi, kas varētu tikt piedēvēta tikai ar dievišķu saprātu un spēku apveltītām būtnēm. Tiek apgalvots, ka šie debesu ķermeņi zināmās robežās ietekmē cilvēku likteņus ļoti personiski, saistībā nevis ar kādām fiziskām norisēm, bet gan ar sociālām, psihiskām un intelektuālām (vēsturiski notikumi, cilvēku likteņi pasaulē, attiecības ar citiem cilvēkiem, karjera, darījumi utt.)

Šādi izpaužas astroloģijas maldu mācības būtība. Astroloģija ir cēlusies no

pagāniskajiem reliģiskajiem kultiem, kuros pielūdza zvaigžņu un planētu dievības, tādējādi cerot iegūt šo dievību labvēlību. Vecajā Derībā par to daudzviet ar nosodījumu rakstīts (piem., Jer. 8:2). Arī mūsdienu astroloģija nav nekur tālu no šāda priekšstata aizgājusi, bet piedāvā līdzīgu pasaules ainu, kur zvaigznes un planētas tiek uzskatītas par saprātīgām garīgām būtnēm (vai vismaz tiek uzskatīts, ka tās ir cieši saistītas ar šādu būtnu darbību). Tāpēc astroloģija ir bīstama maldu mācība, kas var aizvest cilvēku pie ticības citiem dieviem – elku kalpošanas, kā tas Vecajā Derībā reizēm notika ar israēliešiem ("Un tie atstāja novārtā itin visus Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, un tie sev izlēja elku tēlus divu tēlu veidā un darināja sev Ašēru, un metās uz sava vaiga pie zemes visu debesu zvaigžņu pulku priekšā, tos godinādami..") [2. Ķēn. 17:16]).

Reizēm tiek apgalvots, ka Jaunā Derība reabilitējot astroloģiju, jo austrumu gudrie taču esot Jēzus dzimšanu paredzējuši ar astroloģijas palīdzību, jo tie redzēja zvaigzni un sekoja tai (Mt. 2). Šādiem ļaudīm var tikai ieteikt vēlreiz uzmanīgi izlasīt notikuma aprakstu evaņģēlijā. Ko gan nozīmē vārdi "zvaigzne, ko tie bija redzējuši austrumu zemē, **gāja tiem pa priekšu un nostājās pār namu**, kurā bija bērns" (Mt. 2:9)? Saprotams, ka zvaigzne tādā nozīmē, kā par zvaigznēm runā astronomija vai astroloģija, nevar iet pa priekšu un nostāties virs nama. Domājams, ka par zvaigzni šajā Rakstu vietā nosaukts kāds neliels spožs objekts pie debesīm, kas izskatījās kā zvaigzne un kas bija īpaša Dieva zīme austrumu gudrajiem, kuri, visticamāk, par gaidāmā jūdu Ķēniņa dzimšanu (arī aptuveno dzimšanas laiku) bija uzzinājuši no pravieša Daniēla pravietojumiem un mācības, kas austrumu zemē jeb Bābelē bija zināma; ar astroloģijas māņiem tam nav nekāda sakara.

Par astroloģijas maldiem liecina arī tas, ka astrologu skatam parasti paliek aplēpti kādi tiešām nozīmīgi notikumi, bet daudzie skajie pravietojumi (par valstsvīru nāvi, valstu sabrukumu, veiksmīgu kara uzsākšanu vai citām nozīmīgām vēsturiskām pārmaiņām) tā arī nav ne mazākā mērā piepildījušies.

Par astrologu nespēju paredzēt nopietnas nelaimes liecina jau Vecā Derība. Pravietis Jesaja pravietojumā par Bābeli piemin tās daudzos padomdevējus astrologus, kas nespēs tai palīdzēt bēdu laikā: "Tu esi līdz apnikumam nopūlējies daudzajās apspriedēs ar saviem daudzajiem padomniekiem. Lai nu nāk tagad un tev palīdz tie debesu mērotāji un zvaigžņu novērotāji, kas pēc atsevišķiem jaunajiem mēnešiem aplēš to, kas nāks pār tevi! Tiešām, tie ir kā salmi, ko uguns aprij; tie nevarēs pat savu pašu dzīvību glābt no

Baznīcā

Vispraktiskākais amats – mācītājs

Zigmārs Ziemāns ar ģimeni

Bīskapa Meinarda dienā, 14. augustā, Rīgas Domā notika jauno garīdznieku ordinācijas dievkalpojums, tajā tika ordinēti arī Zigmārs Ziemāns, kurš savu prakses gadu pavadīja, kalpojot mūsu draudzē. Pēc dievkalpojuma ar palīgmācītāju Zigmāru Ziemāni sarunājās Eva Lūse.

Kāda nozīme ir tavai ordinācijai?

Ordinācija ietver sevī vairākas lietas. Pirmkārt, caur šādu ceremoniju man Dieva un Baznīcas vārdā publiski tika uzticēts mācītāja amats. Kā Dieva vārds apliecina, tad to neviens nevar uzņemties pats, bet šim aicinājuma apstiprinājumam ir jānāk caur starpnieku. Jaunās Derības laikā tā ir kristīgā Baznīca. Otrkārt, ordinācijā ar savu "jā" es apliecināju, ka uzņemos amatā parādīt uzticību, kuru Dievs prasa no tiem, kam Viņš šo garīgo amatu uztic. Mans "jā" ir izskanējis, nu tagad ar Dieva palīgu jākalpo. Tas, protams, nav tik vienkārši, tāpēc ir svarīgi, ka ordinācijā piedalās draudze, kura arī tiek pamudināta par mani aizlūgt, lai es uzticīgi Dieva un draudzes priekšā šo amatu varētu veikt.

Vai ordinācija ir izteikta robežšķirtnē turpmākajai dzīvei vai loģisks turpinājums izraudzītajam kalpošanas ceļam?

Tas ir gan viens, gan otrs. Mūsu Latvijas evaņģēliski luteriskā Baznīca paredz

evaņģēlista amatu nevis kā pastāvīgu, bet gan tikai uz laiku. Ar laiku evaņģēlists, ja tam ir atbilstoša teoloģiskā izglītība, var kandidēt uz mācītāja amatu.

Ordinācija noteikti ir arī robežšķirtnē manai turpmākajai dzīvei, jo pēc tās nekas manā dzīvē vairs nav kā iepriekš, – proti, mainās stāvoklis gan Dieva, gan cilvēku priekšā. Tas nozīmē, ka mācītāja amats ir ļoti liela atbildība. Man tiek uzticēts ganīt dvēseles. Par katru no tām man būs jāatbild Dieva priekšā. Un, runājot par stāvokli cilvēku priekšā, zinām taču, ka citi cilvēki mācītāju un viņa dzīvi izvērtē daudz uzmanīgāk, vērtīgāk nekā citu profesiju ļaudis.

Kas, tavuprāt, ir svarīgākais mācītāja darbā?

Kristus ir nopelnījis grēku piedošanu un glābšanu visiem cilvēkiem. Tāpēc mans uzdevums ir būt mūsu Glābējam Kristum par uzticamu instrumentu, caur kuru cilvēki var saņemt Dieva dāvanas mūžīgajai dzīvei. Pirmām kārtām tas nozīmē rūpēties par man uzticētajām draudzēm, lai tām aizvien pietiek un neapsīkst garīgā barība – Dieva vārda pasludinājums un sakramenti. Un tālāk mācītājam savā amatā ir jādomā par to, kā aizsniegt tos, kas vēl nav dzirdējuši Kristus žēlastības vēsti. Kā tas ārēji notiek, tas atkarīgs no mācītāja paša dotībām, Gara

dāvanām un – kas nav mazsvarīgi – arī no izdomas.

Ar ko mācītāja profesija ir īpaša citu profesiju starpā?

Šeit man nāk prātā mācītāja Aleksandra teiktais – citēšu gan ļoti aptuveni: "Nekas nav praktiskāks par mūžīgo dzīvību un darbošanos ap to." Ja tas tā ir – un es tam piekrītu, ka tā ir –, tad mācītāja amats ir vispraktiskākā profesija, jo tā nodarbojas ar vispraktiskāko lietu, kas vien var būt, – ar mūžīgo dzīvību.

Vai mācītāju trūkums un tas, ka vienam mācītājam ir jākalpo divās trijās draudzēs rada vai var radīt problēmas kalpošanas darbā?

Tas var radīt zināmas grūtības. Taču tas ir atkarīgs no tā, cik lielas draudzes ir uzticētas. Lielākas draudzes prasi lielāku fizisko un garīgo ieguldījumu, mazākas – attiecīgi mazāk. Manuprāt, ir jāskatās pēc katra konkrēta gadījuma. Ja mācītājam ir tikai viena draudze, tad viņam ir lielāka rīcības brīvība, domājot par lietām, kas vēl vairāk varētu sekmēt draudzes augšanu, jo, ja ir laiks, tad ir arī iespējas. Ja laika pietrūkst, tad arī ir apgrūtinātas iespējas vienā draudzē vairāk paveikt.

Kā tu domā apvienot darbu divās draudzēs?

Vispirms – ar Dieva žēlastību un lūgšanu. Bez tās, kā teikt, – ne uz priekšu, ne atpakaļ.

Tā kā abas draudzes kādu laiku bija bez sava pastāvīgi kalpojoša mācītāja, tad vajadzību ir samērā daudz. Taču vispirms gādāšu par pašu minimumu – par to, lai notiktu aktīvs garīgais darbs, proti, notiktu dievkalpojumi, iesvētēs mācības (katehēzes), kā arī lai draudzēs būtu iespējams mani sastapt kādā noteiktā laikā, ne tikai svētdienās.

Un vienu svarīgu atziņu gan es mēģināšu savā kalpošanā tā īpaši paturēt prātā – lai arī man ir divas draudzes, mana mīlestība uz draudzi nedrīkst tikt sadalīta. Abām draudzēm jācenšas pievērst vienādu uzmanību, jo draudze jau nav kāds interesentu klubiņš, kurā kādi cilvēki ik pa brīdīm sanāk kopā, lai apspriestos. Kā Svētie Raksti parāda, draudze ir Kristus miesa – Kristus mistiskā miesa virs zemes. Tātad mīlēt un kalpot draudzei nozīmē mīlēt un kalpot Kristum.

Kādi ir tavi pirmie iespaidi, uzsākot patstāvīgu kalpošanu un tiekoties ar draudžu cilvēkiem?

Ļoti pozitīvi. Tā kā šīm draudzēm jau kādu laiku nebija sava pastāvīgā mācītāja, mani uzņēma ar atplestām rokām un prieka nopūtām, sacīdami: "Nu beidzot mums būs savs mācītājs!" Un, runājot ar draudžu cilvēkiem, sapratu, ka viņu ilgošanās bijusi patiesa. Dievs ir uzklaustījis viņu lūgšanas. Tagad nu mums – Viņa Baznīcai – ir uzticīgi jākalpo un jādara tas, ko Kungs mums ir pavēlējis. [3]

Mums raksta

Kas mēs esam – devēji vai ņēmēji?

Gribētu sākt savas pārdomas ar apustuļa Pāvila vārdiem: "... ja ir dedzīga vēlšanās dot, tad tiek pieņemts tas, kas ir, bet netiek prasīts tas, kā nav." (2. Kor. 8:12) Vēlos ar jums dalīties savās pārdomās par mūsu visu atbildību pret mūsu draudzi. Es nepretendēju uz absolūtu patiesību – noteikti ir arī citi viedokļi, un es tos labprāt uzskausītu.

Jau 1. Mozus grāmatā atrodam saknes tam, ko šodien saucam par ziedojumiem draudzei jeb desmito tiesu. Tā, piemēram, Ābrahāma upuris Melhisedekam (1.Moz 14:21) un Jēkaba apsolījums Dievam (1.Mozus 28:22). Senatnē tā bijusi ierasta lieta, ka zemākais ded desmito tiesu augstākajam, piemēram, ķēniņam vai priesterim. Draudzē došana Dievam skaidri parādītu, ka atzīstam Viņu par augstāko. Vairāk par desmito tiesu ir runāts caur Mozu pasludinātajos likumos (3. Moz 27:30–33; 4.Moz. 18:21–24; 5. Moz. 12:6; 14:22–29; Neh. 13:12). Desmitās tiesas pamatojums ir saistīts ar levītu un tempļa uzturēšanu, jo, tā kā viņu uzdevums bija rūpēties par dievkalpošanu, Dievs nedeva viņiem zemi, bet gan pavēlēja pārējām cilīm viņus uzturēt.

Kā tad mūsu draudzē ir ar "tempļa uzturēšanu"? Skatoties *Biķeru Draudzes Avīzē* pārskatos par ienākumiem un izdevumiem, redzam, ka katru mēnesi tērējam vai, citiem vārdiem, ņemam vairāk nekā dodam. Šodien lielā mērā dzīvojam no tā, ko reiz mūsu draudzes iepriekšējās paaudzes ir izdarījušas vai saziedojušas (lietojam dievnamu un draudzes namu, ko tēvi ir uzcēluš, un saņemam ienākumus no īpašumiem, ko esam saņēmuši no viņiem mantojumā). Nedomāju, ka viņi ir dzīvojuši labākos, pārticīgākos laikos. Vai arī mēs pēc sevis kaut ko atstāsim? Mēs ne tikai nespējam iekrāt, bet pat nespējam nodrošināt tik daudz, cik tērējam.

Mēs esam kūtri ziedotāji, bieži aizbildināties, ka mums ir pārāk maz ienākumu, bet varbūt mēs par daudz noēdam, nopīpējam, par daudz pievēršam uzmanību savai ārienei, izklaidēm un tikai tad, ja kaut kas paliek pāri, atvēlam draudzes vajadzībām?

Ārpus draudzes esmu dzirdējis vērtējumu, ka baznīca ir komercija, – šāds viedoklis diemžēl ir veidojies no dažiem sliktiem piemēriem. Arī mūsu draudzē jaunajiem draudzes locekļiem nereti ir kļūdaini priekšstats, ka mācītāja darbs ir ļoti viegls: jāatnāk vien svētdienā uz baznīcu – divas stundas, un pārējais laiks ir brīvs. Taču tas nav pareizs priekšstats, jo mācītāja darbs bieži vien turpinās arī tad, kad citi jau sen bauda atpūtu. Mēs visi esam tik dažādi, un mācītājam jāuzklausa visas mūsu dvainības un sadzīves problēmas, viņš ne tikai sniedz mums mierinājumu ar Dieva vārdu, bet bieži

vien palīdz ar praktisku padomu.

Tāpēc uzdrošināšos teikt, ka tā ir draudzes nepieciešamība un atbildība – rūpēties par savu mācītāju. Viņš ir tas, caur kuru Dievs mums dara zināmu savu Vārdu un kurš mums pasniedz Dieva dāvanas – grēku piedošanu un mūžīgo dzīvību.

Lai nodrošinātu draudzes darbu, mēs savus ziedojumus vācam kolektē, bet nereti jaunie draudzes locekļi nemaz nezina, kas tā kolekte tāda ir. Ir draudzes, kur kolekte tiek pienesta klāt katram baznīcas apmeklētājam, esmu pārliecināts, ka tas nav ērtības labad, – taču tā nav pareiza prakse.

Tāpēc manī ar vien vairāk rodas pārliecība, ka jau katehēzes laikā jaunajiem draudzes locekļiem būtu jāmāca, kas ir kolekte [*kolekte* – no lat. *collecta* 'savākta nauda']– 1. Brīvpīpētīgs ziedojums (gk. naudā), ko parasti vāc no vairākiem vai daudziem. 2. Ziedojumu trauks, mūsu draudzē – lādīte, kas atrodas uz galdiņa pie izejas. – *Red. piez.*] un kādam mērķim tā paredzēta. Tas nebūtu jādara mācītājam, bet kādam citam draudzes loceklim, piemēram, draudzes priekšniekam, kurš varētu izskaidrot, kā notiek finanšu plūsma baznīcas sadzīvē, ka draudze tiek uzturēta no pašu draudzes locekļu ziedojumiem (dievnamu uzturēšana un apkopšana, apkure, elektrība, garīgais darbs u.c.), ka maksājām Virsvaldei ikgadējo nodevu mūsu Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas uzturēšanai par katru mūsu draudzes locekli arī tad, ja viņš pats to nav samaksājis utt.; ka nebūtu jābaidās par līdzekļu nelietderīgu izmantojumu, jo par to lemj draudzes padome 15 cilvēku sastāvā, kuru paši esam ievēlējuši. Jāskaidro atšķirība no citām iestādēm, kas mēģina apiet likumu, neuzrādāt patiesos ienākumus vai nepērkot licencētās datorprogrammas pretēji baznīcai, kurai pāri valsts likumam ir Dieva likums, kas pavēl pildīt laicīgās valsts likumus.

Mums visiem der atkal un atkal pārdomāt, ko mēs varam dot savai draudzei. Esmu pārliecināts, ka mums katram ir ko dot mūsu kopējam mērķim – lai mums būtu vieta, kur pulcēties, kur saņemt stiprinājumu, svētību un kur klausīties Dieva vārdu, vieta, kur varam vest arī savus bērnus un mazbērnus.

Ja mēs atteiktos ziedot un nevēlētos uzturēt savu dievnamu un mācītāju, – kā gan mēs saņemtu Dieva dāvanas, Vārdu un Sakramentus? Tad mums būtu jāpulcējas kādā pļavā vai laukumā jebkurā gadalaikā un jebkuros laika apstākļos un pēc kārtas katram būtu jāgatavo sprediķis, uzņemoties atbildību Dieva priekšā – zināt un pareizi mācīt patieso Vārdu. Vai mēs tam būtu gatavi?

Mēs bieži piemirstam, ka tieši no mums ir atkarīga šī vieta, mūsu mīļā Biķeru baznīca,

kur pulcējamies, un tas, kā šeit jūtamies un ko saņemam. Luterā Lielajā katehismā ceturtā baušļa skaidrojuma rakstīts: ja nerūpējamies par saviem garīgajiem tēviem, "tad izpelnāties, ka Dievs mums atņem savu vārdu un svētību un ļauj nākt melu sludinātājiem, kas ved mūs pie velna, un turklāt izsūc mūsu sviedrus un asinis". Savukārt viss, ko mēs darām ceturtā baušļa ietvaros, saviem miesīgajiem un garīgajiem tēviem, tam visam nāk līdzī Dieva apsolījums: "Tev labi klāsies, un tu ilgi dzīvosi savā zemē."

Esmu dzirdējis sakām, ka 10 cilvēki, ziedojot no saviem ienākumiem desmito tiesu, tādējādi varētu uzturēt vienu mācītāju tā, lai viņa dzīves apstākļi būtu tādā pašā līmenī, kādā vidēji dzīvo paši ziedotāji. Vēl 10 palīdzētu uzturēt pārējos algotos draudzes darbiniekus, un vēl 10 – dievnamu. Ja visi mūsu draudzes locekļi (~400) saprastu, ka to darām paši sev, mēs pavisam viegli tiktu galā ar saviem izdevumiem, varētu uzturēt nevis vienu, bet vairākus mācītājus un saņemt svētību no pilnīgākas garīgās aprūpes. Diemžēl pašlaik no pašu saziedotajiem līdzekļiem mēs nespējam uzturēt pat vienu mācītāju, vienu draudzes namu – mēs dzīvojam no iepriekšējo paaudžu saziēdotā.

Ir saprotams, ka mūsdienās daudziem cilvēkiem, arī mūsu draudzē, vispār nav ienākumu, taču tad viņiem ir iespēja savu pienesumu dot arī citādi – darbojoties diakonijā, svētdienas skolā ar bērniem, sakopjot dievnamu un tā apkārtni. Labi atceramies to laiku, kad dievnamu katru nedēļu tīrīja draudzes locekļi, kūtri piesakoties, tāpēc tika pieņemts lēmums algot darbinieku. Talkās redzam vienas un tās pašas sejas, kaut darbi atstrasos gan stipriem, gan vājiem; pieņemtu, ka kāds labāk prot sapelnīt daudz naudas un sestdienas viņš pavada kopā ar ģimeni vai ziedo šo laiku savam vaļaspriekam, un tāpēc labāk izvēlas draudzi atbalstīt finansiāli. Dievs ir katram devis kādu talantu, piemēram, kam ir laba balss, var dziedāt un tā kalpot draudzei. "... jo ja ir dedzīga vēlšanās dot, tad tiek pieņemts tas, kas ir, bet netiek prasīts tas, kā nav. Šis apgrūtinājums nav tādēļ, lai citiem būtu atvieglājums, bet izlīdzināšanas dēļ. Pašreizējā laikā jūsu pārpalikums lai nosedz viņu trūkumu, lai citā reizē viņu pārpalikums nosegtu jūsu trūkumu, lai būtu vienlīdzība, kā ir rakstīts: *kam bija daudz, tas nekļuva pārbagāts, kam bija maz, tas nepalika tukšs.*" (2. Kor. 8:12–15)

Cilvēks reizēm sev uzdod jautājumu: cik tad man būtu jāziedo? No Rakstiem mēs zinām, ka "kamielim vieglāk izlīst caur adatas aci nekā bagātam iemantot Debesu

būtu kāds pareģis vai kāds zīlnieks, tad viņiem ir mirtin jāmirst, tie ir ar akmeņiem jānomētā; un lai viņu asinis paliek uz viņiem." (3. Mozus 20:27)

Okultās darbības, kā to norāda pats apzīmējums (*okults* – no lat. *occultus* 'slepens, apslēpts'), nav redzamas un tādēļ nav viegli izvērtējamās ar cilvēka dabisko prātu. Daudzi tās uzskata par pieļaujāmām, jo ar tām taču var sasniegt pozitīvu rezultātu – izvairīties no nelaimes, izārstēties no slimības, iegūt mantu vai dzīves panākumus, – kas gan tur varētu būt nosodāms vai ļauns? Tāpēc šeit īpaši būtu jāņem vērā kāds fundamentāls princips, kas ir attiecināms uz visu cilvēka rīcību. Princips ir šāds: nevienu darbību nedrīkst vērtēt vienīgi pēc iedarbīguma vai tūlītēji panāktā rezultāta, bet vienīgi pēc likuma – pēc Dieva bauslības.

Tas īpaši jāņem vērā tāpēc, ka ļoti bieži šajā grēka pasaulē šķietami iedarbīgākās ir Dieva pavēlēm pretējas darbības. Par katru no baušļiem šajā sakarā varētu jautāt apmēram šādi: "Kā varētu vieglāk un ātrāk tikt pie mantas, varas vai īstenot kādas citas iegribas un baudas – vai paklausot Dieva baušļiem, kas regulē mūsu darbības visās šajās jomās, vai tos pārkāpjot? Mēs labi zinām, ka Dieva baušļi bieži vien ir par šķērslī šādu mērķu vieglai un ātrai sasniegšanai, tāpēc mantkārtīgie laupa, zog un krāpjas (nevis godīgi un čakli strādā), varaskārie – tukši sola, apmelo, vērpj slepenas sazvērestības, vairo netaisnību un apspiež (nevis darbojas atklāti, godīgi un taisnīgi), netiklie un kārīgie – pārkāpj laulību (nevis tiecas pēc šķīstas laulības dzīves).

Protams, ieguvums, šādi dzīvojot, ir tikai šķietams un īslaicīgs, Dievs drīz noliek visu savās vietās un par visiem grēkiem ir dārgi jāmaksā. Tomēr tas, ka šajā grēka pasaulē pirmajā brīdī šķiet, ka ļaunās un grēcīgās lietas darbojas labāk nekā labās un šķīstās, vedina un mudina cilvēkus pārkāpt Dieva baušļus; tas ir visbiežāk sastopamais velna darbs.

Līdzīgi tas ir arī ar okultām lietām. Reizēm cilvēkiem šķiet, ka, darbojoties ar tām, viņi var vieglāk sasniegt kādus iecerētus mērķus, taču nicinādami Dieva pavēli, viņi ātri nonāk velna valgā un dziļos maldos. Tāpat arī kādos izmisuma brīžos cilvēki reizēm vēršas pie dažādiem brīnumārstiem, zīlniekiem, gaišrēģiem un citiem okulto "nozaru" speciālistiem, kad nekas cits vairs šķietami nevar palīdzēt. Pat tad, ja pirmajā brīdī liekas, ka panākts vajadzīgais efekts, tas tomēr neattaisno pašu rīcību, jo tikai un vienīgi likums nosaka to, kas labs un kas ne.

Bez tiešas nepaklausības Dieva baušļiem, okultajām lietām vēl nāk klāt kāda īpaša bīstamība – tās ir saistītas ar ļauno garu pasauli. Apustuļu darbu grāmatas 16. nodaļā evaņģēlists Lūka ir

pierakstījis šādu zīmīgu notikumu: "*Kādreiz, mums uz lūgšanas vietu ejot, mūs sastapa kāda jauna verdzene, kam bija zilētājas gars (burt.: pītona gars), un zīlēdama tā atnesa saviem kungiem daudz peļņas. Tā Pāvilam un mums sekoja un sauca, sacīdama: "Šie cilvēki ir visuaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu." To viņa darīja daudz dienu. Bet Pāvils, saskaities un pagriezies atpakaļ, sacīja garam: "Jēzus Kristus Vārdā es tev pavēlu iziet no tās!" Un tas izgāja tanī pašā brīdī. Viņas kungi, redzēdami, ka zudusi viņu peļņas cerība, satvēra Pāvilu un Sīlu un vilka tos sev līdzī uz tirgus laukumu pie pilsētas valdes." (Ap. d. 16:16–19)*

Nekavēdamies pie citām ar šo Rakstu vietu saistītām tēmām, izcelšu tikai pašu ļauno garu līdzdalības faktu pie zilēšanas un gaišredzības spējām, ar ko bija "apveltīta" pieminētā verdzene. No vēstījuma var redzēt, ka verdzenes gaišredzības spējas bija nesaraujami saistītas ar ļaunā gara darbību – ļaunais gars tai deva reālu un efektīvu gaišredzību, kas nesa peļņu verdzenes saimniekiem, bet pēc apustuļa Pāvila veiktā eksorcisma jeb ļaunā gara izdzīšanas šīs spējas acimredzami pazuda.

Līdzīgi tas ir arī daudzos citos gadījumos, ko zinām no apkārtējās dzīves. Daudziem labi zināms gadījums ar pasauleslavenu aklo bulgāru gaišrēģi un dziednieci Vangu, kas patiešām spējusi brīnumu lietas. Akla būdama, viņa varēja izstāstīt visu par atnākušā cilvēka ārieni, par bijušiem un nākamajiem notikumiem viņa dzīvē, par slimībām. Turklāt viņa varēja šīs slimības dziedināt un ar savu dziedināšanas mākslu bija ieguvusi pasaules slavu, tā ka pie viņas brauca ārstēties pat slavenības un valstsvīri. Par viņu tika sarakstītas grāmatas un uzfilmētas filmas. Kādas dokumentālā filmā aklā burve pati atklāja, ka viņai palīdzot un kalpojot kādi gari, kas kalpojuši jau viņas senčiem vairākās paaudzēs. Šie gari dzīvojot kādā senā kapu kalnā un nākot pie viņas un atklājot visu, kas nepieciešams viņas gaišredzībai un dziedniecībai.

Patiesībā šī varenā gaišrēģe un dziedniece bija tikai nelaimīgs un Dieva priekšā pazudis cilvēks, ko velns izmantoja par savu ieroci citu cilvēku novēršanā no Dieva un pazudināšanā. Kas gan viņa būtu, pēc neticīgo ļaužu domām, bez visas šīs ļauno garu darbošanās? – akla, slima un nevienam nevajadzīga vecīņa. Bet ar velna palīdzību – pasauleslavena gaišrēģe un dziedniece! Bet neticīgā pasaule nesaprot to, ka, atsaucījusi velnam un viņa darbam, šī nelaimīgā būtu izglābusi savu un arī daudzas citas dvēseles no pazudināšanas.

Daudzie ar okultajām spējām saistītie gadījumi liecina par to pašu. Piemēram, zināms, ka vārdotāji var nodot savas spējas saviem mācekļiem. Turklāt tas notiek nevis kādas ilgstošas mācīšanas rezultātā, bet vienā mirklī – ar īpašas maģiskas formulas

palīdzību, un pēc kāda laika māceklis iegūst tādas pašas "spējas" kā viņa skolotājs.

Tas netieši parāda, ka okultās spējas nav kādas Dieva dotas dāvanas vai talanti. Būtu taču aplami iedomāties, ka kādu Dieva dotu talantu vai spējas varētu nodot šādā veidā – ka par ģeniālu gleznotāju, izcilu ārstu vai talantīgu inženieri varētu kļūt, pārņemot šos talantus no kāda izcila priekšteča ar maģisku formulu palīdzību. Šāda okulto spēju nodošana tālāk ar maģisku formulu starpniecību drīzāk atgādina garīgu inficēšanos, kas izplatās līdzīgi lipīgai sērgai, gadījumos, kad cilvēkam trūkst garīgas pretestības ļauno garu pasaulei.

Tāpat zināmi arī stāsti par to, ka pūšļotāji vai dziednieki kādu iemeslu dēļ nevar atrast piemērotu kandidatūru savam pēctecim okultajā amatā. Tad, tuvojoties nāves brīdim, tie izmisīgi meklē kādu, kam varētu uzkraut savu īpašo "dārgumu" nastu. Ja tādu neizdodas atrast, tie mirst briesmīgās bailēs, miesas un dvēseles mokās. Tas nozīmē, ka ļaunie gari, kas okultistu apsēduši, grib palikt šajā pasaulē un turpināt savu darbošanos, tādēļ tie arī cenšas panākt, lai varētu nokļūt kādā citā nelaimīgajā.

Gaišrēģi un zintnieki, kas darbojas ar okultām metodēm, gan bieži piesedzas ar ticību, piederību draudzei un citām svētām lietām un apgalvo, ka ar savu darbošanos tie pilda kādu īpašu Dieva dotu uzdevumu. Tomēr, rūpīgāk iedziļinoties, izrādās, ka viņi ir visai tālu no patiesas kristīgas ticības un baznīcas.

Ja gaišrēģis vai zintnieks apgalvo, ka viņš ir no Dieva, tad var vienkārši palūgt viņu pastāstīt par savu Dievu un ticību. Nav gadījies par atbildi dzirdēt patiesu un šķīstu kristīgo mācību, bet bieži vien jau pirmajā teikumā izskan kādas pilnīgas aplamības.

Pirms vairākiem gadiem sanāca saruna ar kādu pazīstamu dziednieku, kas pats pēc savas iniciatīvas dažādi centās darboties baznīcas apkārtnes sakopšanā un pievērst sev uzmanību. Katrā sarunā viņš stāstīja par savu ticību un īpašo misiju, ko Dievs viņam uzticējis kā dziedniekam un ekstrasesam. Kādā reizē pajautāju viņam: "Kas ir Jūsu dievs?" Atbilde bija: "Ne jau tas Dievs, kas jums (ar to viņš domāja kristiešus), bet nākamais dievs, – tas, kurš vēl tikai nāks." Tad es sacīju: "Mēs kristieši zinām no Rakstiem, ka nāks Antikrists, mūsu Dieva pretinieks." Viņš atbildēja: "Jā, jā, tas ir mans dievs."

Daudzi dziednieki gan neizteiktu tik vaļsirdīgus un radikālus apgalvojumus un par daudzīgu zināms, ka viņi tiešām iet uz baznīcu, daži pat grūtajos komunistu laikos materiāli palīdzējuši baznīcas uzturēt. Šodien viens otrs esot pat uzcēlis dievnamu par saviem līdzekļiem... Tad jau būtu jābūt ticīgam cilvēkam. Protams, starp viņiem ir tādi, kas baznīcā nāk Dieva mudināti un atgriežas no saviem maldiem, bet ir arī tādi,

(Turpinājums 10. lpp.)

Lasītājs jautā

Par noteikumiem

Aleksandrs Bīte

(Nobeigums.)

Nākamie jautājumi mūsu draudzes noteikumu sarakstā, kuru dēļ pirms Sakramenta s a ņ e m š a n a s b ū t u nepieciešama saruna ar draudzes mācītāju un grēksūdze, ir negodīgums mantiskās lietās jeb grēki, kas saistīti ar bausli "Tev nebūs zagti!".

Šis bauslis sargā pasaulīgo mantu un regulē tās mūsu dzīves jomas, kas saistītas ar materiālajām vērtībām. Pārkāpumi šajā laukā ir ļoti izplatīti, jo manta daudzu grēcinieku sirdīs ir kļuvusi par elku, kas ieņēmis Dieva vietu, un uz šī mantas dieva altāra bieži vien tiek upurēts godīgums, uzticamība, tiesa, taisnība un viss pārējais.

Grēks, kas rosina pārkāpt bausli "Tev nebūs zagti!", ir Svētajos Rakstos bieži izceltā mantkārība. Jaunajā Derībā norādīts, ka mantkārība ir viens no visbīstamākajiem grēkiem. Jēzus ir sacījis saviem mācekļiem: "Sargieties no mantkārības!" (Lk. 12:15), "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai!", bet mantkārīgie liekuli farizeji Viņu par šiem vārdiem izsmēja (Lk. 16:13, 14). Atcerēsimies arī, ka tieši zaglīgais un liekulīgais apustuļu draudzes kasieris Jūdass savas alkatības dēļ nodeva Jēzu (sk. Jņ. 12:4–6; Mt. 26:15).

Arī apustuļi neatlaidīgi ir nosodījuši mantkārības grēku: apustulis Pāvils mantkārību ir nosaucis par elku kalpību (Kol. 3:5) un nopietni no tās brīdinājis: "Visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdams pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju." (1. Tim. 6:10) Tos kristiešus, kas pieraduši pie negodīgas rīcības, apustulis pamāca: "Kas zadzis, lai vairs nezog, bet lai labāk cenšas sev sagādāt godīgu iztiku ar savu roku darbu, lai būtu ko dot tam, kas ir trūkumā." (Ef. 4:28)

Vēlākos laikos Lutera par zagšanu un negodīgumu mantas lietās raksta: "Tas ir plaši izplatīts, vispārējs netikums, bet tik maz ievērots un vērā ņemts, ka iet pāri mēram. Ja visi zagļi, kas gan sevi tā negrib saukt, būtu jāved pie karātavām, tad pasaule drīz kļūtu tukša un pietrūktu gan benzī, gan karātavu. Jo par zādību, kā jau teikts, ir jāsauc ne tikai tas, ka iztukšo lādes un kabatas, bet arī tas, kas mēdz notikt tirgū, veikalos, gaļas tirgotavās, vīna un alus pagrabos, darbnīcās un, īsi sakot, katrā vietā, kur tirgojas vai saņem un dod naudu par precī vai darbu... Tas viss pilnā sparā notiek arī tirgū un parastajos darījumos. Tur cits citu atklāti krāpj ar viltotu precī, mēru, svaru, naudu un aprkāpj ar viltu un īpašiem finansu trikiem vai blēdīgiem tirgus paņēmieniem un cenām,

apzināti apspiež, izsūc un moka. Un kurš var to visu izstāstīt vai izdomāt? Vārdu sakot, tas ir izplatītākais amats un lielākā cunfte virs zemes, un, ja uzlūko tagadējo pasauli ar visām tās kārtām, tad tā nav nekas cits, kā lielu zagļu pilna kūts. Tādēļ arī tos sauc par "laupītājiem krēslos" (augļotājiem, kuri ar cienīgu izskatu sēž savos krēslos, zagdami un laupīdami), par lauku un ceļu laupītājiem. Tie neizlaupa lādes, nezog slepeni naudu, bet gan sēž augstos krēslos un tiek saukti par lieliem kungiem un godīgiem, dievbijīgiem pilsoņiem un ar nevainīgu izskatu laupa un zog." (Lielais katehisms, I, 224, 227–229)

Līdzīgi varētu sacīt arī par mūsdienām, jo zagļu kopš tiem laikiem diez vai būs palicis mazāk. Un, gluži tāpat kā tajos senajos laikos, lielākā daļa no tiem sevi uzskata par godīgiem un dievbijīgiem pilsoņiem, tādēļ arī šis atgādinājums mūsu draudzes noteikumos nebūt nav lieks. Zīmīgi, ka vairāk nekā 18 gadu laikā, kopš esmu mācītājs, labi, ja trīs vai četras reizes esmu dzirdējis, ka cilvēki atzīstas šādos grēkos.

Nākamā pārkāpumu grupa, kas pieminēta mūsu apskatāmajos noteikumos, saistīta ar dažādām okultām izdarībām: Pie Absolūcijas un Svētā Vakarēdiena bez savlaicīgas iepriekšējas sarunas ar draudzes mācītāju netiek pielaisti tie, kas .. nodarbojušies ar zīlēšanu, astroloģiju, buršanu, spiritismu vai cita veida okultismu, nodevušies maldu mācībām, vērsušies pie zīlniekiem, burvjiem, astrologiem, vārdotājiem, ekstrasesiem, bijuši saistībā ar Austrumu medicīnu.

Okultās darbības ir bargi nosodītas Svētajos Rakstos. Vecajā Derībā mēs lasām, ka Dievs ir aizliedzis savai tautai nodarboties ar jebkāda veida okultismu un senās kānaāniešu tautas Dievs iznīcināja tieši tāpēc, ka šīs tautas ar to nodarbojās: "Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas .. zīlē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs, jo visi, kas dara šīs lietas, Tam Kungam ir negantība, un šīs negantības dēļ Tas Kungs, tav Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot." (5. Mozus 18:10–12) Arī Jaunajā Derībā okultās zintis, kas apzīmētas ar vārdu buršana, ir nosodītas kā pretnieciskas Dievam, un tie, kas no tām neatsakās, nevar iemantot pestīšanu (Atkl. 21:8; 22:15 u.c.).

Par okultām jeb ar buršanu saistītajām zintīm vispārīgi varētu saukt darbības, kas vērstas uz redzamās jeb fiziskās pasaules ietekmēšanu (arī izziņāšanu) caur neredzamo jeb garīgo pasauli. Šādas darbības ir saistītas ar dažādām maldu mācībām un dēmonisko

pasauli, tāpēc ved projām no patiesas Dieva atziņas un ticības; šī iemesla dēļ Dieva vārda nosodījums par šādām darbībām ir tik bargs.

Dažas no senajām okultajām nodarbēm maskēšanās vai citos nolūkos ir ieguvušas jaunus nosaukumus (piem., tautas dziedniecība, netradicionālā medicīna, bioenerģētika, ekstrasesi utt.), bet citas, saglabājot vecos nosaukumus, mēģina iegūt zinātniskuma statusu (piem., astroloģija, akupunktūra u.c.). Bieži vien cilvēkus (arī ticīgos) mulsina pavisam rupja un atklāta pestīšana, kas piesegta ar Dieva autoritāti. Nereti taču nākas dzirdēt par kādu vārdotāju vai pūšlotāju, "Istu Dieva cilvēku", kas it kā darbojoties Dieva spēkā (savās izdarībās lieto Bībeli, svētbildes, dažādas lūgšanas).

Mēs varētu sacīt, ka, praktizējot okultas darbības, cilvēks pārkāpj pirmo un otro dekaloga bausli. Pirmo bausli viņš pārkāpj tādējādi, ka okultās darbības visbiežāk saistītas ar elkkalpošanu un maldu mācībām, kas novērš no patiesā Dieva un var tikt uzskatītas par bezdievību un kalpošanu citam dievam vai citiem dieviem. Otro bausli – tajos gadījumos, kad šīs Dieva aizliegtās un nolādētās darbības tiek maskētas ar dievbijību, ticību un Dieva vārdiem. Šādi pārkāpums kļūst vēl smagāks, nekā vienkārši veicot okultas darbības bez maskēšanās, jo šāda viltus dievbijība dod izkropļotu liecību par Dievu un var novest no patiesības ceļa arī neapzinīgus un neuzmanīgus kristiešus.

Tas ir gluži tāpat kā laicīgajā pasaulē: kas ir bīstamāks – vienkāršs laupītājs vai laupītājs policista formā? – Protams, tas, kurš uzvilcis policista formu. Tāpēc Lutera Mazajā katehismā savā otrā baušļa skaidrojumā piemin arī buršanu: "Mums būs Dievu būties un mīlēt, ka Viņa vārdā ne lādam, ne zvēram, ne buram, ne melojam, ne maldinām, bet šajā vārdā Dievu visās bēdās piesaucam, pielūdzam, pateicamies un slavējam."

Baznīcā okultās darbības vienmēr ir tikušas uzskatītas un sauktas par māņticību. Tomēr, šeit būtu jāpiezīmē, ka ar māņticību šeit nav domāta kāda tukša vai neefektīva iedoma, kurai nav nekāda spēka un iedarbības. Patiesie baznīcas teologi vienmēr ir apzinājusies, ka okultās darbības reizēm var būt pat ļoti iedarbīgas, – par to liecina Raksti un dzīves pieredze. Par māņticīgām šīs lieta tiek sauktas vienīgi tādēļ, ka tās ved prom no Dieva patiesības uz bezdievību un māņiem. Ja okultās darbības būtu tikai kāda tukša iedoma bez spēka vai iedarbības, tad Dieva vārds nebūtu vērsies pret šādām darbībām ar īpašu bardzību. Atcerēsimies, ka Vecajā Derībā par okultām darbībām tika prasīts nāves sods: "Burvi neatstāj dzīvū!" (2. Mozus 22:17); "Bet, ja jūsu vidū, lai tas būtu virs vai tā būtu sieva, ja tik jūsu vidū

valstību." (Mt. 19:24) Tā ir liela patiesība, un katrs var padomāt, cik viegli ir atdot daļu – kaut vai tos pašus 10% – no nelieliem ienākumiem vai tādu pašu daļu no vairākiem tūkstošiem.

Runājot par draudzi, mēs bieži izmantojam ģimenes tēlus – ticības tēvi un mātes, ticības brāļi un māsas, arī ticības dēli un meitas. Dieva dāvanas, kuras saņemam draudzē, nāk no Kristus, taču pati draudzes darbošanās norit šeit, virs zemes. Tās struktūra ir līdzīga ģimenes struktūrai. Draudzei, tāpat kā ģimenei, ir daudz un dažādas laicīgas vajadzības (piemēram, ēkas, zeme u.c.) un ir dažādi cilvēki, kas tās vislabāk spēj veikt. Visas draudzes mantas pieder draudzei un ir uzticētas draudzei kopumā, nevis mācītājam vai padomei, vai

Mums raksta

Pārdomas pēc “Lasītāju klubiņa”

Pēc mūsu draudzes "Lasītāju kluba" sanāksšanas, kas bija velīta Guntara un Janas Baikovu grāmatai "Laulība: starp Radīšanu un Mūžību", man radās pārdomas un vēlme šo sarunu turpināt. Varbūt tādēļ, ka pārrunās plašāk paguvām izrunāt tikai vienu tēmu – par to, kas notiek pirms stāšanās laulībā.

Jau pašā sākumā tika uzdoti daži jautājumi: vai mēs spējam saglabāt savu nevainību līdz laulībai? Vai tas iespējams, tikai agri dodoties laulībā? Vai agri noslēgtas laulības spēj ilgtoši pastāvēt? Izvērsās ļoti kaislīgas pārrunas, kuras, manuprāt, atklāja, ka daudzu klātesošo apziņās šī ir ļoti sāpīga tēma. Vai mums jebkad būs iespēja saņemt visu Dieva svētību, ko Viņš paredzējis dot Svētajā laulībā? Mēs taču nespējam izpildīt viņa noteikumus – nespējam pienācīgi – ne fiziski, ne morāli – sagatavoties šim svarīgajam ceļam un pareizi to uzsākt!

Šajā jautājumā mēs iestrēgām uz divarpus stundām, un netikām no tā ārā, proti – neizrunājām pārējos jautājumus, kas skar pašu laulību. Tas parādīja to, ka "pirmslaulību" tēma ir ļoti svarīga. Kāpēc mēs baidāmies agri stāties laulībā, kā to iesaka Pāvils, lai izvairītos no netiklības? Vai astoņpadsmit gadus vecam jauniešim ir nepieciešama atbildības sajūta, un, ja nav, tad – kā to var iegūt? Kas veido mūsu priekšstatus par laulību – vecāki, sabiedrība? Sarunā daudzi no mums gremdējās atmiņās par pašu vai vecāku laulību, par sapņiem, cerībām un tām sekojošo rūgtumu, jo cerētais nav piepildījies. Vai laulība vispār mēdz būt laimīga?

Šādām šaubām pretī tiek piedāvāta grāmata par Dieva iecerētu – laimīgu – laulību, kas pamatota Svētajos Rakstos. Vai

kādai šaurai ļaužu grupai. Kā ģimenes manta nepieder kādam vienam ģimenes loceklim, tā arī draudze visa kopā ir atbildīga par to, kas tai ir Dieva uzticēts.

Vai tad mēs necenšamies rūpēties par ģimeni, cik vien ir mūsu spēkos, – dodam no sevis tik, cik vien spējam, priecājamies, ja spējam dod arvien vairāk? Draudze ir mūsu garīgā ģimene. Ģimenes locekļus mēs neizvēlamies, taču Dievs uztic mums rūpēties vienam par otru ar tām dāvanām, kādas nu katram dotas (Rom. 12:4–8; 2. Kor. 9. nod.). Vai, rūpējoties par ģimeni, mēs domājam tā – cik daudz vai kādu daļu no tā, kas man ir, es varētu veltīt ģimenei, ja tai būtu kādas vajadzības? Šādu aprēķinu mēs pat savās domās nepieļaujam. Runājot par rūpēm par mācītāju, padomāsim, kā mums izturēties

pret to, kuram uzticēta atbildība par mūsu dvēselēm un mūžīgo dzīvību!

Pāvila 2. Kor. 9:6 sacīts: "Tad nu, lūk: kas skopi sēj, skopi arī ļaus, un, kas bagātīgi sēj, bagātīgi arī ļaus: katrs lai dod tā, kā iesaka sirds, nevis ar sarūgtinājumu vai nepieciešamības spiests: priecīgu devēju Dievs mīl".

Tikai būsīm uzmanīgi, lai nepārprastu, ka ziedojot esam nopirkuši ceļazīmi uz mūžīgo dzīvību; tā ir tikai nepieciešamā daļa, lai mums būtu kur un caur ko saņemt Dieva dāvanas.

Un vēl kāda piebilde – lielākā daļa no manām pārdomām radušās, analizējot pašam savu rīcību.

Jūsu brālis Kristū – Aldis Grunde

kristīgās laulības tradīciju, kas būtu teicams piemērs mūsu bērniem un mazbērniem.

Mans un mana vīra ieteikums ir vēlreiz pārrunāt šo grāmatu, šoreiz runājot par pašu laulību – par sievas un vīra pienākumiem, par sievas un vīra kārtu un amatu, atgādināt par laulības vērtību Dieva acīs, atklāt laulības būtību, raugoties tieši no Radītāja viedokļa un ieceres, un ieraudzīt Viņa bezgalīgo mīlestību pret cilvēku, iedibinot laulību.

Ar cieņu –
Sandra Grunde

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi	
Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00

Katehēzes	
Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)

Bībeles stundas	
Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)

Mācītājs pieņem apmeklētājus	
Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 67702517,
67537229, 29172798

Nākamais Lasītāju klubs iecerēts šā gada 25. novembrī. Kopā skatīsim mūsu bijušā draudzes virsmācītāja R. Feldmaņa grāmatu "Evanģēliski luteriskā baznīca un dievkalpojums" (LMF, 2009).

Kristieši pasaulē

Zeme, kurā gaidīja Kristu

Intervija ar Birmas baznīcas pārstāvi 2009. gada jūnijā Sentluisā

Guntars Baikovs

Vēl tālāka un vēl mazāk pazīstama nekā Indija ir Āzijas valsts Birma jeb Mjanmara. Diezgan reti dzirdam jaunumus no Birmas, jo atšķirībā no daudzām citām Āzijas valstīm Birmā valda militārs režīms, kas ir ievērojami aizkavējis Birmas ekonomisko attīstību. Par to, kāda Birma varētu būt šodien, liecina divdesmitā gadsimta 50. gados apstiprinātais valsts attīstības plāns, kas paredzēja drīzumā katrai ģimenei savu ķieģeļu māju un automašīnu. Izklusās neticami, taču tieši tāds uzdevums bija formulējusi Birmas pirmā demokrātiskā valdība. Tas nebūtu nekas neiespējams, jo dabas resursu ziņā šī zeme ir tik bagātīgi svētīta kā reti kura cita. Birmā ir gan auglīga zeme, gan plaši meži, gan sava nafta, gan dabasgāze, gan metāla rūdu iegulas un dārgmetālu raktuves, gan dārgakmeņu atradnes un daudz kā cita.

Tik daudz par ekonomiku un politiku. Tagad mazliet arī par Kristus baznīcu Birmā. To uzzināsim" no pirmavotiem" – no Birmas Baptistu Bībeles koledžas pasniedzēja Khama.

Kham, pastāsti, lūdzu, mazliet par sevi, savu ģimeni!

Mani sauc Zam Khat Kham. Esmu dzimis un audzis Birmā kristiešu ģimenē. Pie ticības Kristum atgriezos 14 gadu vecumā (*Khams nāk no baptistu baznīcas; viņa izpratnē cilvēks pats ir līdzdalīgs pie savas atgriešanās.* – G.B.). Mana māte bija ļoti ticīga sieviete, viņa vēlējās, lai viņas dēls būtu mācītājs. Viņa arī bija tā, kas mani sūtīja studēt uz Bībeles koledžu. Man nekas cits neatlika kā paklausīt. No sākuma par šādu savas dzīves pavērsienu nebūt nebija iepriecināts. Taču, kad esi saskarē ar Dieva vārdu, tas tevī maina. Tā nu studijas sāka patikt ar katru brīdi labāk un vairāk.

Koledžā mācījies divus gadus, otrajā gadā Dievs man dāvāja sievu. Uzreiz pēc koledžas uzsāku kalpošanu savā draudzē. Iepriekšējais mācītājs vairs nevarēja turpināt kalpošanu, un man tūdaļ pēc studijām – 21 gada vecumā – bija jākļūst par vienīgo mācītāju draudzē, kurā bija apmēram 400 ģimeņu. Tā nu man bija darba pilnas rokas.

Pašlaik Konkordijas semināra doktorantūrā tu studē sistemātisko teoloģiju; tas šķiet visai tāls ceļš – no draudzes mācītāja Birmā līdz doktorantūras studentam Sentluisā?

Tam Kungam visas lietas iespējamas. Pēc pāris gadu kalpošanas draudzē devos uz Indiju, lai turpinātu studijas maģistrantūrā. Kad atgriezies no studijām, tiku uzaicināts kalpot Bībeles koledžā. Tā nu gandrīz 10

gadus biju atbildīgs gan par koledžas studiju programmas izstrādi, gan arī uzraudzīju mūsu baznīcas laikraksta izdošanu. 2003. gadā uz diviem gadiem devos papildināt savas zināšanas Seulā. Vēl pēc brīža uzsāku saraksti ar Konkordijas Semināru par iespēju studēt doktorantūrā.

Mūsu baznīcā arvien biežāk tiek aicināti slaveni viesprofesori no Eiropas, kuri Bībeli nemaz neuzskata par Dieva vārdu, bet sludina paši savu gudrību, nevis Kristu. Šis fakts lielā mērā raksturo mūsu baznīcas virzību. Kādus uzskatus iemāca jauniejiem sludinātājiem, tāda pēc dažiem gadiem būs arī pati baznīca. Es ļoti ceru, ja Dievs tā vēlēš, iegūt šeit labu izglītību, kas man ļautu uzticīgi mācīt Dieva vārdu, un tā dot veselīgu pretsvaru laikmeta tendencēm. Tā nu ar Dieva žēlastību esmu šeit. Kādi ir Viņa plāni attiecībā uz manu nākotni – tas lai paliek Viņa ziņā. (*Šobrīd Khams uz pāris vasaras mēnešiem ir atgriezies Birmā pie sievas un saviem sešiem bērniem.* – G.B.)

Birmā, cik man zināms, lielākā daļa iedzīvotāju ir budisti. Kādas ir iespējas dzirdēt Kristus Evaņģēliju?

Birma ir liela valsts – apmēram 50 miljoni iedzīvotāju, kas pieder astoņām lielām cilšu grupām. Piecās no šīm ciltīm ir gandrīz tikai un vienīgi budisti, ar reti, reti izņēmumiem. Pārējās trijās kristieši ir visai plaši pārstāvēti. Tomēr kopā laikam gan kristiešu nebūs vairāk par 4–5% no visiem Birmas iedzīvotājiem. Es piederu pie čīn (*Chin*) cilts. Gan manā ciltī, gan Birmā vispār lielākā daļa kristiešu ir baptisti.

Valsts nostāja pret kristietību ir visai negatīva. Kopš 1962. gada, kad Birmā varu pārņēma militārais režīms, kristietība gan formāli ir tikusi atļauta, taču praktiski kristiešiem pastāv ļoti daudz šķēršļu. Piemēram, baznīcu celtniecība ir aizliegta. Ja esi kristietis, tad karjeras iespējas valsts iestādēs un armijā ir ļoti ierobežotas. Iespēju kaut cik izvirzīties tikpat kā nav, pat ja esi ļoti spējīgs.

Turklāt budisma kultūra ļoti kavē kristīgās vēsts izplatīšanu. Jā, tieši kultūra, nevis reliģija. Birmā nav daudz ir izglītoto budisma gudrības – te budisms ir ne tik daudz mācība, drīzāk – dzīvesveids, ko piekopj visa sabiedrība, un to nav viegli apiet. Apmēram 2/3 cilvēku dzīvo ārpus lielajām pilsētām, ciematos. Šādā situācijā piederība noteiktai kultūrai, noteiktam dzīvesveidam nozīmē arī piederību sabiedrībai. Ja tu, dzīvodams savā ciematā, nepiedalies kopējās svētkos, nepienes upurus kopā ar pārējiem un nepiedalies dievībām veltītos mielastos, tad tu neesi sabiedrības loceklis. Tā, no vienas puses, tradicionālā budisma vide pati izmet

no sava vidus katru, kas vēlētos būt Kristus sekotājs; no otras puses, kļūdam par Kristus sekotāju, tu vairs nevari piedalīties pagāniskos rituālos, neapgrūtinot savu sirdsapziņu. Šīs sarežģītās situācijas dēļ ļoti reti kāds atgriežas pie Kristus no budistu vidus.

Tomēr misijas darbs animisma piekritēju vidū notiek ļoti aktīvi. [*Animisms – ticība, ka gan dzīviem, gan nedzīviem objektiem piemīt dvēseles un ka mums šādā pasaulē jāiemānās sadzīvot.* – G.B.] Mūsu draudze ir nodibinājusi 16 jaunus draudzes tuvākajā apkārtnē. Lielākā daļa jauno draudžu locekļu iepriekš bijuši animisti.

Stanišs [Indijas luterānis, kurš arī studē Sentluisā kopā ar Khamu; interviju ar viņu lasiet BDA Nr. 1(33).] **stāstīja, ka viena no Indijas kristīgās baznīcas tradīcijām par Indijas baznīcas dibinātāju uzskata apustuļi Tomu. Cik sena ir kristīgā baznīca Birmā – vai arī tā lepojas ar tūkstošiem gadu senu vēsturi?**

Nē, nē. Kristietība Birmā nesaistās ar apustuļiem. Kaut gan arī mums ir viens apustuļis; tas gan vairāk domāts kā goda tituls – 1813. gadā Edonirēms Džatsons (*Adoniram Judson*), baptistu sludinātājs no Amerikas, ieradās Birmā. E. Džatsons ir bijis pats pirmais amerikāņu misionārs vai vismaz noteikti viens no pašiem pirmajiem. Viņam gan lietas negāja no rokas – līdz pirmajam kristietim viņam nācās gaidīt vairāk nekā sešus gadus. Taču laiks netika vadīts velti – tika veikts pirmais Bībeles tulkojums, kas citādi diez vai būtu bijis iespējams.

Tā nu sagadījās, ka šie misijas centieni laika ziņā sakrita ar britu iebrukumu Birmā. Briti bija okupanti, un kristiešu misionāri automātiski tika pieskaitīti ļaunajiem okupantiem: uz katru jaunatgriezto kristietu lūkojās kā uz okupācijas režīma atbalstītāju. Tas nu nekādi neveicināja Evaņģēlija izplatību Birmā. Taču ar Dieva palīdzību misijas darbs izvērsās visai veiksmīgi.

Vai Birmā ir arī kādas luterāņu draudzes?

To nav daudz, taču tādas ir Britu valdība mēdza ievest Birmā indiešus, lai tie veiktu dažādus darbus, liela daļa no viņiem bija luterāņi. Tā nu pirmās luterāņu draudzes varētu būt bijušas tieši šīs Indijas luterāņu draudzes. Ir arī dažas Zviedrijas luteriskās baznīcas un arī Misūri sinodes luterāņu baznīcas dibinātas luterāņu draudzes. Taču, kopumā ņemot, luterāņi sastāda ļoti nelielu daļu no Birmas jau tā salīdzinoši nedaudzajiem kristiešiem.

Ir kāds stāsts, kas attiecas uz Kristus

Zam Khat Khams ar sievu, māti un bērniem

baznīcu Birmā. Dons Ričardsons (*Don Richardson*) ir sarakstījis grāmatu "Mūžība viņu sirdīs" [*"Eternity in Their Hearts"*], šī grāmata, tulkota krievu valodā, ir pieejama arī Bikeru draudzes bibliotēkā – G.B.], kurā apraksta, kā vēsts par patieso Dievu un Viņa Dēlu bija zināma dažādās pasaules malās, arī tur, kur kristiešu misionāri vēl nebija nonākuši.

Dons Ričardsons apraksta situāciju (sk. 2. nod.), kad kāda cilts mīļu prātu pieņēmusi Evaņģēlija vēsti, jo tā saskanējusi ar senu pareģojumu. Šajā ciltī kādreiz esot bijusi rakstība, taču tā tikusi pazaudēta. Tā nu viņi gaidījuši cilvēku, kas atkal atnesīs viņiem *pazaudēto grāmatu*. Kad misionāri ieradusies šajā ciltī, ciemats pēc ciemata dedzīgi pievērsies ticībai Jēzum Kristum. Tas viss notika Birmā. Varbūt tomēr kristīgās baznīcas saknes Birmā ir daudz senākas nekā 19. gs. sākums. Diemžēl Birmā nav rakstisku vēstures liecību, tā nu varam tikai minēt.

Stanišs minēja, ka dzirdējis no tevis vēl kādu interesantu stāstu, – par Manases dēliem, Dieva bērniem Birmā.

Jā, tiesa. Tas ir vēl viens stāsts. Neviens gan pagaidām tā īsti to nespēj izskaidrot. Lieta ir šāda. Es jau sacīju, ka animisti labprāt pievērsās ticībai Jēzum. Tad nu klausies! Bieži vien, kad ir uzbūvēta jauna

ēka, jumts vēl netiek likts, bet tiek veikts mājas iesvētīšanas rituāls. Saimes galva ņem pašdarinātu alu un aplaka ar to ēku, sacīdams šādus vārdus: "Viss ļaunais ārā, jo šī māja celta Manase, Dieva bērniem!" Tāpat, kad tiek izcirsts jauns ceļš vai izrakta jauna aka, tad tiek veikts šāds iesvētīšanas akts: "Viss ļaunais prom, jo šis ceļš būvēts priekš Manases, Dieva bērniem! Viss ļaunais prom, jo šī aka ir izrakta priekš Manases, Dieva bērniem!"

Neviens nevar īsti paskaidrot, no kurienes šī tradīcija nākusi. Interesanti ir arī tas, ka, piekopjot dažādus rituālus, bieži vien tiek piesaukts Mozus un Ārona vārds, tāpat arī notikumi, kas ļoti atgādina Israēla izvešanu no Ēģiptes. Pēdējos gados šis fakts pievērsis lielāku pētnieku uzmanību. Daži no šo cilšu pārstāvjiem ir nākuši klajā ar apgalvojumu, ka viņu ciltis ir tiešie Manases cilts pēcteči, kura tika izvesta no savas zemes laikā, kad Asīrija iekaroja Israēla Ziemeļvalsti 721. gadā pirms Kristus.

Šobrīd jau šajā jautājumā ir ieviesta krietni lielāka skaidrība, es gan neesmu īsti kompetents par to runāt, taču šis un tas esot noskaidrots. Šo cilšu pārstāvjiem esot veiktas DNS analīzes, kas apstiprinājušas, ja ticam šādai metodei, Birmas cilšu un Israēla tautas kopīgās saknes. Esmu dzirdējis, ka esot veikts apjomīgs pētījums, kas, šķiet,

publicēts grāmatā. Ja šis stāsts ir paties, tad Birmā ticība patiesajam Dievam ir bijusi sastopama jau krietni pirms Kristus dzimšanas. Tāpēc lai nu Stanišs nelielās ar Indijas baznīcas apustuliskajām saknēm!

Ko tik senas baznīcas, pareizāk sakot, tautas, pārstāvis, kurai ir tik izredzētas saknes, varētu novēlēt luterāņiem Latvijā?

Paldies par tik pagodinošu titulu! (*Smejas.*) Esmu baptists, taču nu jau gadu mācos luterāņu seminārā. Ir lietas, kuras man nav līdz galam saprotamas, taču es redzu, cik svarīgas tās ir luterāņiem, un augstu to novērtēju; piemēram, jūsu lielo bijību pret mūsu Kunga Mielastu. Mēs abi kopā mācījāmies arī kursu par ticības apliecībām. Tā ir lieta, kas mūsu baznīcā vēl ir tikai tapšanas stadijā, taču mēs ļoti labi varam novērtēt to milzīgo ieguvumu, ko baznīcai dod ticības apliecības. Tās ir kā brilles, kuras uzliekot, mēs skaidri ieraugām, ko Dievs mums savā vārdā saka. Mūsu baznīca ļoti izjūt šo trūkumu, jo īpaši šajā laikā, kad it visas vērtības tiek izšaubītas.

Luterāņiem Latvijā, mīļiem brāļiem un māsām Kristū, es novēlu sargāt uzticību Dieva vārdam – Viņš mūs rada no jauna, Viņš maina un vada mūs pēc sava labā prāta. Lai jums nepietrūkst degsmes pieaugt Dieva vārdā un – galvenais – nest to citiem! Lai Kristus miers ir ar jums! ^[37]